Siis ſame ſure rõmuga
Siit hädda orruſt ſeñna,
Kus polle ennam õhkamiſt,
Ei nutto, murret, kaebamiſt,
Ei waewa, wallo hädda.

Se aasta, mis on hakkatud,
Nüüd jälle meie nähhes,
Se ſago nenda lõppetud,
Keik ſinno tahtmiſt tehhes,
Kes ſinna ilma aastad ſead,
Mis meile tarwis, enne tead
Oh Loja! amen! amen!

Kirrikus käiminne toob õnne.

Ühhes küllas ellas waene leſk naene omma wie lapſega. Temmal olli nattukenne põllomaad ja üks lehm, kellega omma ello üllal piddas, ehk kül ſaggedaste waeſt wiſi. Ühhel aastal läks agga põld hukka ja lehm ſurri ka ärra, ſiis kippus hädda ja nälg temma kallale.

Ühhel õhtul istus ta omma wie lapſega toas ja olli süddameſt kurb ja pallus omma lastega kangeste Jummalat ja läkſid puhkama. Teiſel hommikul, kui jälle ärkas, tõuſis süddamesse ſeſamma murre: „Kuſt leiba wõtta?“

Kui ta nenda eddaſi ja taggaſi mõtles, kulis kirriko-kella helliſewad, mis temma süddant wähhe rõmuſtas ja mõtles iſeenneſes: „Kui mind üks kord mahha maetakſe, ſiis ſaab ka minno pärraſt kirriko-kel nenda hüüdma! ja parrem olleks, meil keigil ſurra, kui ellada!“

Selle peale astus temma wannem tüttar ſiſſe ja ütles: „Emma, mo armas emma!